

на града кжщата, въ която се е родилъ Василь Левски. Родителитѣ на Апостола били бедни хора. Баща му. умрѣлъ рано, а майка му отхранила децата си съ голѣми мжки. Кжщата имъ била слаба и неподържана. Тя скоро се съборила отъ само себе си. Днесъ благодарнитѣ карловци сж възобновили тази малка кжшурка на сжщитѣ основи и я обърнали въ музеи и мѣсто за поклонение. Посетителтъ вижда чардака, низкото хашово, собата и избата, въ която Апостолтъ се е крилъ отъ турцитѣ.

### Картината въ черковния метохъ

Отъ този прегледъ голѣми картини изникватъ въ душата на човѣка. Унесени отъ спомени изъ живота на дякона, ние се упжтихме да посетимъ църквата Св. Богородица и метоха, въ който е живѣлъ Апостолтъ заедно съ вуйка си архимандритъ Василий. Стигаме на мѣстото. Църквата е каменна, голѣма и висока. Въ единъ край на широкия дворъ се е намиралъ нѣкога метохъ на светогорски хилендарски манастиръ. Въ този мигъ въ нашия умъ сякашъ съ увиха въ черно облѣчени хора, стори ни се, че гледаме следната картина: въ тъмната килия се мѣркатъ две лица, облѣчени въ черно калугерско расо: едното лице е старъ човѣкъ, изповѣдникъ, съ посивяла брада, по чинъ архимандритъ, а другото лице е младъ дяконъ, който шета на стария калугеръ и на манастирския конъ, що хахариже въ обора. Архимандритътъ е вуйка на дякона. Между дякона и вуйката се приказва въ килията нѣщо важно, високо и троснато.

— Вуйчо — дума дяконътъ — ти ми се обеща да ме пратишъ въ Русия на учение. Изпълни думитѣ си. За това се съгласихъ азъ да стана дяконъ. Мене ме е срамъ вече да водя коня съ дългитѣ дисаги отъ село на село, като просякъ, да искамъ милостиня за светогорскитѣ манастири . . .

Старецътъ се намръщи. Силенъ гнѣвъ изби на лицето му.